

Predica de la Krefeld

(Fugiți de idolatrie)

Duminică, 7 august 1988, ora 14⁰⁰

Fr. Frank

Așa cum deja am anunțat, vom intra direct în Cuvântul lui Dumnezeu și vom citi versetele biblice care tratează partea despre care este vorba în această după amiază. Doresc să citesc din 1 Cor. 11 versetele cunoscute de toți. Dar mai întâi doresc să citesc din cap. 10 fiindcă aceste lucruri nu sunt cunoscute de cei mai mulți.

Citesc din 1 Cor. 10:14-17: „*De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată; judecați voi singuri ce vă spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine*”.

Așa cum trebuie să se întâmple cu toate celelalte versete biblice și acest Cuvânt trebuie văzut în context. Trebuie să știi ce a premers acestei întâmplări de aici și de ce a fost dat un astfel de avertisment tocmai în legătură cu Cina Domnului.

Voi cunoașteți foarte bine primele patru versete din 1 Cor. 10: „*Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos*” (vers. 1-4).

Eu am citit-o din Biblie și înseamnă că așa este. O stâncă duhovnicească venea după Israel, și stâncă era Hristos. Toți au băut din această stâncă duhovnicească, toți au mâncat mană, toți au fost botezați în nor, în mare, pentru Moise, ș.a.m.d.

Acum vine plângerea: „*Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustiu. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei*” (vers. 5-6). Aceste lucruri li s-au întâmplat lor ca să ne slujească nouă drept pilde.

Apoi vers. 7-8: „*Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: «Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace.» Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii*”. Până aici acest Cuvânt din sfânta Scriptură.

Poate și vers. 11 este vrednic de citit: „*Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor*”. Aici observăm că este vorba de timpul sfârșitului, este vorba de sfârșit, de păgătire, de aceea și aceste avertismente serioase.

Dacă astăzi avem parte de Cina Domnului, atunci în buna conștiință a ceea ce Dumnezeu a făcut în viața noastră. De ce aici este amintit cuvântul „curvie”? Cu un motiv bine întemeiat doresc să accentuez încă o dată. Dacă există în mijlocul nostru vreun bărbat care are cumva înclinații homosexuale atunci n-are dreptul să ia parte de Cină, oricine ar fi el. Curvia este un lucru denaturat întrebuițat împotriva firii pentru satisfacerea unei dorințe naturale trupești, iar acest lucru nu are loc în Casa lui Dumnezeu și nici în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Cine are o astfel de înclinație perversă să se lase eliberat în Numele Domnului! Dar vă rog s-o faceți urgent. Noi am citit aici: „*să nu curvim*”. Am putea citi despre aceste lucruri și ar fi foarte simplu dacă înainte de a citi prea mult din Vechiul Testament am citi din scrisoarea lui Iuda și atunci ar merge foarte repede.

Iuda 1:7: „*Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic*”.

Sunt unele lucruri care sunt de obârșie drăcească și trebuie să fie amintite și pironite. Noi nu suntem un club religios. Noi pretindem că suntem Biserica Dumnezeului celui viu. Pavel i-a scris lui Timotei

următoarele: „Îți scriu aceste lucruri cu nădejdea că voi veni în curând la tine. Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelia adevărului”(1 Tim. 3:14-15).

Ce este Casa lui Dumnezeu? Este adunarea Domnului, este stâlpul și temelia adevărului. Aici nu doar că este predicat adevărul, ci aici adevărul biblic este trăit practic. Tot restul nu poate avea niciun loc aici. Poporul Israel a luat cu el tot ce era duhovnicesc, dar în inimile lor nu a avut loc o schimbare. Era în timpul Vechiului Testament, și sângele taurilor și țapilor nu i-a putut răscumpăra pe oameni și n-a putut face din ei o făptură nouă, ci doar temporar le-a acoperit păcatul. Răscumpărarea deplină, schimbarea, dezbrăcarea omului vechi și îmbrăcarea omului nou care este creat după dreptatea lui Dumnezeu, un om drept și sfânt au putut fi posibile doar după Golgota.

Aici este scris că în cei mai mulți dintre ei Dumnezeu nu Și-a găsit plăcerea. După serviciul divin ei s-au sculat, au ieșit afară și s-au comportat ca și cum n-ar fi avut loc o adunare, s-au comportat ca în târg. Acest lucru n-are voie să fie așa. În întreaga casă, de sus până jos, și pe întregul teren dimprejur trebuie să aibă loc rânduiala divină. Fiecare trebuie să știe că aici nu este un târg. Aici duhul de rugăciune trebuie să stăpânească pentru ca Dumnezeu să poată vorbi și lucra prin noi și cu noi, aici trebuie să ne supunem cu toții, de la primul până la ultimul. Atunci poporul s-a sculat, a început să joace, să se veselească și au mers atât de departe încât într-o singură zi Dumnezeu a nimicit douăzeci și trei de mii dintre ei; ca să le dea un exemplu că ei nu mai pot face mai departe în felul acela.

Pavel a scris toate aceste lucruri și ni le-a arătat în fața ochilor noștri, înainte ca el să aducă la zi avertizarea care ne este adresată: „De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli” (1 Cor. 10:14). Voi știți ce lucruri pot fi enumerate ca fiind idolatrie. Acum nu sunt pregătit pentru aceasta, dar există un număr de versete biblice care arată că idolatria este chiar și iubirea de bani. Idolatrie nu este doar acolo unde sunt ridicați câțiva idoli. Cu adevărat sunt multe versete care arată aceasta. Frate Russ, sau cineva din primul rând poate căuta locurile

biblice. Da, sunt un mare număr de versete biblice privitor la aceasta. Dar așa cum am spus, n-am avut de gând s-o fac, dar dacă sunt găsite versetele biblice le voi citi.

1 Cor. 10:14-16: *„De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată; judecați voi singuri ce vă spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm”*.

Observați voi? Paharul este deja un pahar binecuvântat, dar noi binecuvântăm acest pahar pentru că noi suntem binecuvântații Domnului. *„Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine”* (vers. 16-17).

Cine are timp și dorește, mai poate observa exact ce a scris apostolul mai departe, începând de la vers. 18. Dar apoi el ajunge la vers. 21 unde spune: *„Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor”*.

Observați despre ce este vorba? Este vorba de întreg. Trupul Domnului și prescripțiile valabile pentru Biserica Domnului trebuie să fie menținute. Nu sunt niște porunci omenеști. Dar cum am amintit, în Împărăția lui Dumnezeu lucrurile de obârșie demonică n-au niciun loc. Tot ceea ce stă sub influență demonică trebuie scos afară în Numele lui Isus Hristos din Nazaret. Nu ca cineva să fie stăpănit de demoni și între adunări să facă ce vrea, și apoi ca un „înger nevinovat” să se așeze în adunare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aceasta nu merge! În Casa lui Dumnezeu stăpânește dreptul divin. Este dreptul divin că noi suntem o făptură nouă, dacă noi avem parte de Sângele și Trupul Domnului; ca o aducere aminte, noi ne gândim la ceea ce s-a întâmplat pentru noi la Golgota. Aici n-avem pe nimeni care strigă de trei ori: „sanctus, sanctus, sanctus (sfânt, sfânt, sfânt)”, și apoi se preface că schimbă vinul în sânge, sau hostia în trupul Domnului. Noi Îl avem pe sfântul Dumnezeu în mijlocul nostru, care prin puterea Sângelui vărsat, prin puterea Cuvântului și prin puterea Duhului ne înnoiește, ne naște din nou și ne poate schimba. Amin.

Pe lângă aceasta trebuie amintit că de aceea Sângele a fost vărsat pe Golgota. Cine are parte de Cină trebuie să fi trăit personal ceea ce a avut loc pe Golgota. Este o pomenire a lucrării de răscumpărare isprăvite de pe crucea Golgotei. Acest lucru vi-l voi citi din 1 Cor. 11. Cum am spus, ne-ar face bine tuturor dacă am citi încet, în duh de rugăciune 1 Cor. 10 și 11. Înainte ca Pavel să scrie 1 Cor. 11:23: „*Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat...*”, mai întâi el a lăsat să cadă ciocanul Cuvântului și a pus pe sfeșnic rânduiala divină din Biserică, arătând-o credincioșilor ca un tablou foarte clar.

Acum vă citesc din 1 Cor. 11:3: „*Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos*”.

Aici este o rânduială divină. Cine dorește să aibă parte de Cina Domnului acela trebuie să deosebească Trupul Domnului, el trebuie să știe că aici este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temeliala adevărului. Vă mai spun o dată: noi nu ne adunăm aici doar ca să sărbătorim Cina și nu ne-am adunat spre iertarea păcatelor. Cina nu este pentru așa ceva. Cina este o pomenire a lucrării de răscumpărare isprăvite de pe crucea Golgotei care este sărbătorită de toți. Și toți care au trăit personal Golgota pot să ia parte la Cină.

În 1 Cor. 11:4 este scris: „*Orice bărbat care se roagă sau procește cu capul acoperit își necinstește Capul său*”, care este Hristos. Este așa? Este corect? Unde rămâne „Amin-ul”? Amin.

Mai departe în vers. 5 este scris: „*Dimpotrivă, orice femeie, care se roagă sau procește cu capul dezvelit își necinstește capul ei...*”. Cine este capul femeii? Este bărbatul ei. Este așa? Ați citit-o împreună cu mine? Așa este scris aici. Eu sper că nimeni nu citește pe lângă Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că aceasta n-ar fi bine. Mai departe este scris: „*pentru că este ca una care ar fi rasă*”, adică ca o curvă. Vers. 6: „*Dacă o femeie nu se învelește...*”.

Trebuie să amintesc cum s-a practicat acest lucru în creștinismul primar. Bărbatului îi este spus ca el să nu-și acopere capul, iar femeii îi este spus să-și acopere capul, să și-l învelească. În adunările din Orient, când femeile care purtau părul lung se rugau, ele își plecau capul, iar

părul le cădea peste fața lor, acoperind-o, și astfel erau învelite în duh de rugăciune și dedicate în prezența lui Dumnezeu în adunarea sfinților. Așa era atunci, și voi veți vedea că întocmai așa este scris aici.

Citesc vers. 7-8: *„Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat”*. Nu Adam a fost scos afară din Eva, ci Eva a scoasă afară din Adam.

Putem vedea rânduiala divină? Este necesară. În special în zilele noastre când femeile, nu doar că au primit drepturi egale cu bărbații, ci i-au lăsat în urmă pe aceștia și uitându-se în urma lor le spun: „unde ați rămas bărbaților?”. Nu, nu, nu! În Biserica Domnului încă mai este valabilă ordinea divină. Voi puteți citi mai departe.

Citesc vers. 9: *„și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat”*. Dumnezeu nu i-a spus Evei: „Fiica mea, nu este bine ca tu să fii singură. Eu îți voi face un ajutor potrivit”. Ci Dumnezeu a spus aceasta avându-l în vedere pe Adam: *„Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el”*.

Nu demult am predicat într-o biserică în New York care se numește „Biserica apostolică”. Ei botează în Numele Domnului Isus Hristos și alte lucruri. Dar deja acolo tradiția a cuprins întreaga adunare și o domină, încât eu m-am simțit altfel... Acolo surorile care făceau slujba în biserică erau mama cutăruia și cutăruia; ei și-au căutat titluri care să li se potrivească și se numeau „episcopul” cutare și cutare. Vă puteți da seama. Unul era în stânga, altul era mai în dreapta. Dumnezeu a dăruit har. Astfel că niciun om nu se poate supăra pe mine pentru că eu o spun învelit în dragoste. Eu nu mă bat cu cei din jur, ci aduc Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris.

Aici este o taină: fiecare om care se lasă denumit cu un titlu a pierdut deja legătura cu Dumnezeu. Poate ar trebui să v-o explic. În Mat. 23 sunt scrise câteva lucruri; nu doar un lucru, ci sunt câteva lucruri. Cei mai mulți citesc doar un singur lucru din vers. 9, dar sunt scrise mai multe. În Mat. 23:9-10 este scris: *„Și «Tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în*

ceruri. Să nu vă numiți «Dascăli (Învățători)»; căci Unul singur este Dascălul (Învățătorul) vostru: Hristosul”. Nu este nicio referință în sfânta Scriptură ca să folosim titulatura de: apostol, proroc, învățător, evanghelist sau păstor – așa ceva nu există! Noi suntem frați slujitori. Noi nu suntem ceea ce reprezintă aceste însușiri, ci acestea sunt slujbe, însărcinări dăruite și așezate de Dumnezeu. Apoi există oameni care spun: „acum vorbește domnul episcop”. Cine este acela? Poate că îi mai lipsește doar haina de purpură. Așa ceva nu există!

Dar acum v-am pus între două scaune, și tot ce puteți face este fie să ședeți, fie să stați în picioare. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune că Dumnezeu a pus în Biserică: apostoli, proroci, învățători, evangheliști și păstori – aceasta a făcut-o Dumnezeu. Dar vai de prorocul, vai de evanghelistul care primește cinste și își atribuie vreun titlu. O chemare divină este o chemare divină.

Acum mă gândesc la indianul din nordul Canadei care a venit la fratele Branham. Acel indian purta o mulțime de cruci care atârnavă pe el și el l-a întrebat pe fratele Branham: „Cu ce denumire să mă adresez dvs.?”. Iar fratele Branham i-a spus simplu: „Dacă ai dragostea lui Dumnezeu în inima ta, atunci spune-mi «frate»”. Apoi el i-a spus: „o spun cu plăcere: «frate Branham»...”. Noi nu suntem aceste atribute, ci rămânem ceea ce suntem.

Am citit despre Mohamed. Oamenii veneau la el cu următoarea adresare: „o, proroc al lui Dumnezeu...”, „tu, mesager al lui Dumnezeu”. Doar adresări cu titluri, astfel ca ceilalți să i se plece, să i se supună, să-l venereze. Dacă astăzi oamenii merg la orașul așezat pe cele șapte coline, îi auzi cum toți se adresează: „Preasfinția Sa, Excelența Sa”. Așa ceva nu există! Există doar Unul singur care este sfânt și Acela este Dumnezeu. Și există doar o singură Biserică a întâilor născuți care este ireproșabilă, răscumpărată, sfântă și neprihănită. Nu există oameni pe care i-ai putea denumi ca „sfinți”, „preasfinți”, nu! Observați despre ce este vorba? Aruncați toate titlurile. Dacă ascultați radio deutschlandfunk, atunci puteți auzi cum este anunțat: „Acum vorbește «Monsenior („Domnul meu” – lb. it)»...”. Cine este acolo «Domnul meu» care vorbește la radio? Ei folosesc aceste titluri camuflete sub cuvinte străine

din alte limbi, ca să ducă poporul în întuneric. Este bine că aparatul de radio are un buton de decuplare și atunci eu știu ce trebuie să fac. Nu este «Monseniore (Domnul meu)»! Domnul meu este Dumnezeu care a creat cerul și pământul. Dar astăzi totul se zidește pe titluri.

Unde am rămas? Trebuie să ne grăbim să ajungem la 1 Cor. 11. Câteodată se întâmplă lucruri pe care nu le-ai planificat dinainte și n-ai știut că le vei spune.

Din 1 Cor. 11 citesc de la vers. 11 ca să fie tot contextul: „*Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie*”. În Domnul, toți suntem una. Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este nici rob, nici slobod, nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască. Indiferent cine suntem noi alcătuim o unitate divină.

Vers. 12-15: „*Căci, dacă femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sunt de la Dumnezeu. Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită? Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung, pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung? Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului*”. Eu citesc doar ceea ce este scris în biblie, iar aceasta ar trebui să fie suficient pentru toți.

Înainte de a citi cuvintele pentru Cină, pe scurt să intrăm în ceea ce atinge Pavel în 1 Cor. 10 și în cap. 11. Citim din 1 Cor. 11:17: „*Vă dau aceste învățături, dar nu vă laud pentru că vă adunați laolaltă nu ca să vă faceți mai buni, ci ca să vă faceți mai răi* (ca să vă dăunați unii altora)”. Dați-vă seama odată, deja în creștinismul dintâi au existat lucruri care nu aparțineau Bisericii!

1 Cor. 11:18-19: „*Mai întâi de toate, aud că atunci când veniți la adunare, între voi sunt dezbinări. Și în parte o cred, căci trebuie să fie și partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiți buni*”. Bine, dacă este necesar. Dar aceste lucruri au trecut, le avem în urma noastră. Acum dorim să dovedim că am trecut de aceste lucruri și suntem mai departe.

Vers. 20-21: „*Când vă adunați, dar, în același loc, nu este cu putință să mâncați Cina Domnului. Fiindcă atunci când stați la masă,*

fiecare se grăbește să-și ia cina adusă de el, înaintea altuia; așa că unul este flămând, iar altul este beat”.

Ce au făcut ei acolo? Cine a avut mult acasă, a adus cu el mult și aceea trebuia să fie Cina Domnului. Și unii își aduceau sacoșele pline de acasă. Cine a avut puțin a adus puțin. Astfel că unul se îngrășa tot mai mult, iar altul era flămând; ambii aveau necazuri, unul într-un fel, iar celălalt în alt fel. Pavel a scris aici: *„unul este flămând, iar altul este beat”*. Ce au făcut ei? Au făcut un ospăț la care toți au adus de acasă tot ce au avut. Sper că n-au avut cârnați de porc, dar oricum au fost multe. Așa spune Cuvântul lui Dumnezeu. La acel ospăț unul era sătul, unul flămând, iar altul beat. Dar Pavel vine, lasă ciocanul Cuvântului să atingă și le spune: *„Ce? N-aveți case pentru ca să mâncați și să beți acolo? Sau disprețuiți Biserica lui Dumnezeu și vreți să faceți de rușine pe cei ce n-au nimic? Ce să vă zic? Să vă laud? În privința aceasta nu vă laud”*. Observăm noi despre ce este vorba?

Un ospăț este un ospăț. Și cine dorește să aducă ceva acela să mănânce când este timpul pentru a mânca. Dar dacă noi ne adunăm să serbăm Cina Domnului, atunci nu aduce fiecare ce vrea de acasă. Ci așa cum am citit din 1 Cor. 10:17: *„Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine”*. Pentru că această pâine este frântă și toți au parte de aceeași pâine. Același lucru este cu paharul, care este dat mai departe din mână în mână.

Cineva m-a întrebat dacă două pahare care se folosesc pentru grupuri mai mari de oameni nu sunt prea mult. Nu, nu vă îngrijorați de aceasta. Paharul este un singur pahar, și o persoană nu ia două pahare, ci ia un pahar care apoi este dat din mână în mână mai departe. Acum ne întoarcem la locul pe care trebuie să-l tratăm în mod deosebit.

1 Cor. 11:23-24: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi...»”*. Și acest lucru este foarte important. Calvin, Zwingli, Luther, Schwenkfeld și toți de atunci s-au certat „dacă este trupul” sau doar „simbolizează trupul”.

De ce acești bărbați n-au citit propoziția până la sfârșit? „*acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi*”. Ei au spus: „Gata. De mai mult n-avem nevoie”. „*acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi*”. Când Domnul a spus acest lucru El era încă în trup, avea pâinea în mâinile Sale, a binecuvântat-o și a frânt-o. Sângele încă Îi curgea în venele Lui. Vinul care era pahar nu era Sângele Său, ci era un indiciu că El Își va da trupul și-Și va vărsa Sângele pentru iertarea multora. Dar cum am spus înainte, noi n-avem nevoie de unul aici în față ca să schimbe vinul în sânge.

Când Domnul nostru a schimbat apa în vin aceasta așa a fost. Dar sunt convins că preotul care a băut din pahar n-a avut niciodată un alt gust în gura lui, decât gustul de vin, atât înainte cât și după aceea. Dacă nu mă credeți, eu stau la dispoziția voastră și mă duc cu oamenii ca ei să vadă; și înainte ca preotul să spună „sanctus, sanctus, sanctus” iau o gură din acel conținut și apoi din nou încă o dată după ce el spune din nou „sanctus, sanctus, sanctus”. Apoi ei să-mi spună ce este. Și dacă vreți, amândoi, preotul și eu bem din acel conținut pentru ca lucrul să fie dovedit. Așa ceva cu noi nu merge! Noi am primit claritate divină. Cât de mulțumitori ar trebui să fim că Dumnezeu ne-a dăruit har și ne-a deschis ochii și inima!

1 Cor. 11:24-26: „...să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.» Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El”. Observați despre ce este vorba? Este vestită moartea Domnului până când El Se va reîntoarce

Doresc să v-o citesc, pentru ca toți să știe că după Cină Domnul a spălat picioarele ucenicilor. Vă rog frumos, în mod deosebit cei ce sunt de curând în mijlocul nostru să deschidă Scriptura și să citească împreună cu mine sau să fie foarte atenți la citire. Citim din Ioan 13 de la vers. 4: „S-a sculat de la masă, de la cină”. Ați ascultat bine? „S-a sculat de la masă, de la cină, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el”. Foarte important! Deseori am fost întrebat

dacă spălarea picioarelor a avut loc înainte sau după Cină. Aici este scris că a avut loc după Cină. El S-a sculat de la locul Său, de la masă, de la cină. V-o mai citesc încă o dată:

Ioan 13:4-10: „*S-a sculat de la masă, de la cină, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: «Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.» Petru I-a zis: «Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!» Isus i-a răspuns: «Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine.» «Doamne», I-a zis Simon Petru, «nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!» Isus i-a zis: «Cine s-a scaldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți»”. Am citit noi totul corect aici? Capul nu trebuie spălat. Sunt mulți care spală capul și cei mai mulți nu folosesc nici săpun, nici șampon. Dar aici este vorba despre un lucru serios. Isus, Domnul nostru, a introdus *spălarea picioarelor* și ne-a poruncit s-o facem.*

Citesc din Ioan 13 de la vers. 12 și vă rog mult să fiți mai atenți! Ioan 13:12-17: „*După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: «Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți: «Învățătorul și Domnul» și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți»”.*

O știm noi acum? Acum o știm și o vom face întocmai, fără ca să punem întrebări: „De ce?”. Am putea pune întrebarea: „De ce botez? Este doar apă”. Dacă vrei să pui întrebări atunci poți pune foarte multe întrebări. Dar noi nu suntem adunați aici ca să punem întrebări. Ci suntem aici ca să facem conform Cuvântului. Eu sunt mulțumitor lui Dumnezeu că în timpul vieții fratelui Branham eu am fost împreună cu el în adunarea din Jeffersonville unde am serbat Cina, iar la încheierea

adunării am avut spălarea picioarelor. Dacă eu n-aș fi văzut cum s-a practicat în adunarea de acolo în care a învățat fratele Branham atunci poate că aș fi avut greutate în a o practica mai târziu.

În ziua de azi predicatorii spun: „O, astăzi noi ne lustruim pantofii, iar aceasta este la fel ca spălarea picioarelor”. Nu! Dacă Domnul spune că nu trebuie spălat capul, noi o înțelegem și ascultăm. Dacă El spune: „*Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu*”, atunci noi ascultăm și vrem s-o facem acum exact așa. Mai întâi serbăm *Cina Domnului* și după aceea facem *spălarea picioarelor*.

Acum îl rog pe fratele Russ să vină în față și să-i cheme pe frați. Ne ridicăm în picioare și cântăm cântarea „numai să crezi, numai să crezi. Toate-s posibile celor ce cred”. Slavă Domnului! Amin.